

ведени. Ако не бѣше това тѣй, то щѣше да е една голѣма мъчнотия на сѣкиго да изучава свой тѣ языкъ, и, въ начало то, когато хбра та сж тургали име то на сѣко нѣщо, ако, върху туй, не бихж си послужили съ производни тѣ думи, то щѣхж да дадѣтъ едно голѣмо затруднение и на себе си да трѣсѣтъ и измислюватъ на сѣкой единъ предметъ, на сѣко едно негово качество, или на каквато и да е друга дума въ языкъ тѣ особно наименованіе, и на потомци тѣ си голѣма спѣнка, за да ги учѣтъ относлѣ и запомнятъ.

Заради туй ето какво сж правила наши тѣ предѣди и учени тѣ: 1-^o Тий сж държели за основа първообразни тѣ думи или първобитни тѣ наименованія на предмети тѣ, които сж били отъ начало то изнамирани отъ тѣхъ постепенно, кога какъвъ то предметъ имъ се е представялъ предъ очи или наумѣвалъ, и какво то впечатление той имъ е давалъ или вдѣхвалъ, тѣй сж го тѣ кръщавали, или именували, и таквазъ една първообразна дума сама по себе си е имала нѣлно значение, и се е проумѣвало сѣко нѣщо, което било исказано чрезъ нея; 2-^o при това още тѣ сж земали и нѣкои си извѣстни днесъ въ языкъ тѣ звукове или слокове, които сами по себе изречени, безъ никаква до тѣхъ друга нѣкоя притурка, не даватъ нищо да се проумѣе, не представляватъ никакво понятие. Звукътъ *бр*, или слогътъ *бер* не дава почти нищо да се разбере отъ него; но ако му дадемъ притурка *ж*, *идба* ще стане: *берж*, *беридба*, които даватъ по едно понятие.

Тѣзи първообразни наименованія и тѣзи то звукове или слокове ги нарекли първообразни ду-